צח:

אלא דמפיק לרשות היחיד פשימא אמר

אביי לעולם דמפיק לרשות הרבים ומאי

נותנין עליו דקתני ל כלים הנשברים: תניא

נמי הכי זיז שלפני החלון היוצא לרשות

הרבים נותנין עליו קערות וכוסות קיתוניות

וצלוחיות ומשתמש בכל הכותל עד עשרה

התחתונים ואם יש זיז אחד לממה ממנו

משתמש בו ובעליון אין משתמש בו אלא

כנגד חלונו האי זיז היכי דמי [א] אי דלית ביה

ארבעה מקום פמור הוא ואפילו כנגד חלונו

נמי לא ישתמש ואי אית ביה ארבעה בכולי

הכותל לישתמש אמר אביי התחתון דאית

ביה ארבעה ועליון לית ביה ארבעה וחלון

משלימתו לד' כנגד חלון משתמש דחורי

חלון הוא דהאי גיסא ודהאי גיסא אסור:

מתני' י עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל

ברשות הרבים ברשות הרבים ומטלטל ברה"י

ובלבד שלא יוציא חוץ מארבע אמות: ' לא

יעמוד אדם ברשות היחיד וישתין ברה"ר

ברח"ר וישתין ברח"י וכן לא ירוק רבי יהודה

אומר "אף משנתלש רוקו בפיו לא יהלך

ארבע אמות עד שירוק: גמ' מתני ליה

רב חיננא בר שלמיא לחייא בר רב קמיה

דרב לא יעמוד אדם ברה"י ומטלטל ברה"ר

משום דחלון משלימתו לד' ויש לומר דאיצטריך לאשמועינן בתחתון אף על גב דלא ניחא חשמישתא דהא איכא עליון דמפסיק:

שאין כאן פסקאן, ב) שנת

פ. ק., ג) [נ״ל למיחש], ד) בס״א נוסף: מפחח,

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה מוד ג' וכו'

כמי שהונחה דמיא ואמרי וכו׳ למטה מג׳ נמי לא:

(ב) תום' ד"ה אי דלית ביה

ד' וכו' אפילו בכלים:

גליון הש"ם

גמ' ליחוש דלמא נפיל.

ב"ב דף נט ע"ב תוס' ד"ה

ב א מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה טו: בא ב מיי פט"ו מהלי שבת הלכה כא סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי

שנב סעיף ב: בב ג מיי שם הלי ז וסמג שם טוש"ע א"ח סי שנג סעיף ב:

בג ד מיי׳ שם וטור ש״ע שם סעיף ג: בד ה מיי שם הלי ו

בה ו מיי׳ פט״ו מהל׳ שנת הלכה א סמג שם טור ש"ע א"ח סיי שנ :סעיף א

בז ח טוש"ע שם סעיף ג:

רבינו חננאל אבל בכותל שאינו משופע אבי בכווני שאינו משופע אפילו למטה מג׳ טפחים גוללו אצלו דברי ר׳ הודה שר׳ יהודה אומר אינו מסולק מן הארץ אלא מלוא החוט גוללו אצלו דרטייי דיייי אצלו דבעינן הנחה על גבי משהו. וכן אמר רבא תוך ג' לרבנן צריך הנחה על גבי משהו. מתני זיז שלפני החלון . כו׳. אוקימנא בזיז היוצא לרשות הרבים ונוטלין ממנו. דהא למעלה מי׳ הוא וכרשות היחיד דמי. וכתלין שגבוהין י׳ ורחבין ד׳ מותרין לכאן ולכאן ובלבד שלא יחליף. ומאי נותנין עליו דקתני כלים שבורין. דאי נפלו לרשות שבורין. ראי נפלד לד שהנ הרבים לא חיישינן דילמא מעייל להו לרשות היחיד. תניא נמי הכי זיז היוצא אין משתמש בזיז אלא כנגד חלונו. ופרשה אביי כגון דאית ביה בזיז ד׳ טפחים שנעשה רשות (הרבים) [היחיד]. ועליון וחלונו משלמתו לד׳, כנגד למו.. שרי ליו. (דחודו) (דחורי) של חלון נינהו. יתרוז רחב הזיז אבל . דנפיק למעדיף על רוחב החלון, (שכנגד החלון בלבד מותר אבל המעדיף) ביבו מודנו אבי וזמערין-) בהאי גיסא ובהאי גיסא אסירי. הא דתנן עומד הרבים ברשות אדם עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים. אוקימנא לרבנן ודלא כר׳ מאיר, דתנן לא יעמוד אדם ברשות הרבים וכו׳.

ניכא כתנאי אמרה לשמעתיה. אע"ג דלא ניחא הכא לאוקמי מילתא דרבא בפלוגתא דתנאי דמתני' מ"מ ע"כ אשכחן ברייתא דפליגא עליה במסכת שבת בפ' הזורק (דף 11.) גבי הזורק מרה"י לרה"י ורה"ר באמלע דקתני בברייתא תוך ג' ד"ה חייב אי

נמי יש לחלק דהכא שבא החפן מלמעלה מג' למטה לחוך ג' הוא דבעי רבא הנחה על גבי משהו אבל התם איירי שהיה החפץ תוך ג' משיצה מתחת ידו להכי חשיב כמונח דהא מודה רבא דהמעביר בתוך שלשה דכמונח בקרקע דמי כדמוכח בפרק המוליא יין (שם דף פ.) והא דלא חשבינן מתגלגל כמונח בסוף הזורק (שם דף ק.) התם איירי כשהיתה תחילת זריקה למעלה מג': אלא כולה רבי יהודה היא.

תימה דבשבת בפרק הזורק (דף 11:) בעי למימר דסבר ר' יהודה קלוטה כמו שהונחה גבי הזורק מרה"י לרה"ר ועבר ד' אמות ברה"ר ולמסקנא דהתם ניחא דמוקי לה כגון דאמר כדנפקא לרה״ר תנוח דמסתבר טפי למימר התם הלוטה כמו שהונחה כיון שהיה דעתו ורלונו שתנוח שם אבל הכא דאין רצונו שיפול שם הספר אין לנו לומר שיהא כמונח אבל למאי דס"ד התם מעיקרא דמיחייב שתים ובאומר כל מקום שתרנה שם תנוח קשה ויש לחלק דהתם אינו מקפיד על החפץ אנה שינוח אבל הכא מקפיד ומרצונו היה חפץ שלא היה שם מונח אבל לרבא קשיא דאפי׳ באומר כל מקום שתרצה תנוח בעי רבא הנחה על גבי משהו דמקפיד אפילו נח על גבי משהו לא מיחייב דלא נעשית מחשבתו ולריך לומר דלמאי דס"ד התם מעיקרא לית ליה דרבא ועוד יש לומר כדפרישית לעיל דהתם כשתחילת זריקתו תוך שלשה: ניחוש דילמא נפיל ואתי לאיתויי. ואי דמפיק לכרמלית או לחלר שאינה מעורבת לרבא דלית ליה לקמן (נט.) גזירה לגזירה פשיטא דשרי דלא אילטריך למיתני ולאביי דגזר אסור כמו במפיק לרה״ר ועוד נראה מדמשני אביי לעולם דמפיק לרה"ר משמע דבמפיק לכרמלית או לחלר שחינה מעורבת שרי חפילו כלים שאינן נשברים ואע"ג דלקתן גזר אביי גזירה לגזירה יש לחלק כמו שפירשתי לעיל ובפרק כילד משתתפין (לעיל דף פד.) גבי אנשי חלר ואנשי עלייה ששכחו ולא עירבו דקתני זיו

היולא מן הכותל בעשרה דעלייה הוי לעלייה אפילו הניח שם כלים שאינם נשברים: ומשתמש בכל הבותל עד עשרה תחתונים. פי׳ בקונטרס אם הזיז מוטל לארכו על פני כל הכותל משתמש בכל הזיז וקשה לר"י דהיינו סיפא דקתני אם יש זיז למטה הימנו משתמש בו ומפרש ר"י דבחורין שבכותל קאמר דמשתמש ולשון משתמש בכל הכותל משמע נמי כן:

אי דלית (כ) ליה ארבע אפי' בנגד חלונו נמי לא ישתמש. משמע מפירוש הקונט׳ דברחב ד׳ משתמש בכלים הנשברים אבל שאין

רחב לא ישתמש אפי' כלים הנשברים דהוי כאילו שדי להו להדיא וקשה לר"י דכיון דאפילו ברחב ד' לא ישתמש בכלים שאין נשברין א"כ אפילו רחב מאה אמה נמי דלענין שבת חשיב רחב ד' כרחב אלף ונראה לר"י דברחב ד' שרי ליתן אפילו כלים שאינן נשברים ומתני׳ ברחב כל שהוא והא דלא מוקי לה ברחב ד׳ ובכל כלים משום דסתם זיז אינו רחב ד' וכי פריך הש"ם אי דלית ביה ארבעה אפילו

בכותל שאינו משופע למעלה משלשה גוללו אצלו למטה משלשה הופכו על הכתב: 6 רבי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ וכו': דבעינן הנחה על גבי משהו ואלא הא י דאמר רבא א תוך שלשה לרבגן צריך הנחה לימא כתנאי אמרה לשמעתיה אלא בכולה רבי יהודה היא וחסורי מיחסרא והכי קתני במה דברים אמורים בכותל משופע אבל בכותל שאינו משופע אפילו פחות משלשה מפחים גוללו אצלו שרבי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החום גוללו אצלו מאי מעמא דבעינן הנחה על גבי משהו: בותני ב זיז שלפני חלון נותנין עליו ונומלין ממנו בשבת: גמ' האי זיז דמפיק להיכא אילימא דמפיק לרשות הרבים ° ליחוש דילמא נפיל ואתי לאיתויי

במס' שבת (דף ק.): **חוך שלשה לרבנן.** דפליגי עליה דר"ע בקלוטה כמי שהונחה (6) ואמרי דהזורק מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים למטה מטשרה לא אמרינו הואיל ונחלטה ביו"ד תחתונים שהן רה"ר הרי היא כמי שהונחה לחייבו אפי׳ זרק למטה משלשה לא מיחייב אם עד שלא הגיע לארך נשרף או בלעו כלב אלא אם כן נח על גבי משהו ואפילו לא הוי מקום ארבעה הויא הנחה ולמעלה משלשה אם נח פטור ואפי׳ לר״ע דאי מקום ארבעה הוא כרמלית הוא ואי לית ביה ארצעה מקום פטור הוא: נימא כתנחי חמרה נשמעתיה. דהח תנח המא אפילו כי לא נח נמי גזר למטה מג' משום דילמא זמנין דאין אגדו בידו ולרבא כי אין אגדו בידו נמי כי האי גוונא דלא נח לא מיחייב אם קלטו והחזירו קודם שנח: בתבי' זיז שלפני החלון. בולט מן הכותל גבוה י׳ ורחב ד׳: נותנין עליו. בני עלייה דרה"י הוא: בבו' דמפיק להיכן. להיכן בולט: דמפיק לרה"י. לחלר: כלים הנשברים. כלי חרם וזכוכית שאם נפלו ישברו דליכא למימרי דילמא אזיל ומייתי להו: קערות וכוסות וקיתוניות. כולם כלים הנשברים הם דסתמייהו דחרם: משקמש בכל הכותל. אם הזיו מוטל לארכו אצל הכותל על פני כולו משתמש בכל הזיו: עד עשרה התחתונים. כלומר כל מקום שהוא בין סמוך לחלון מיד בין מופלג הימנו הרבה ובלבד שלא יהא בתוך עשרה תחתונים שברשות הרבים: נמטה הימנו. למעלה מעשרה: משחמש בו. בתחתון ע"פ כל הכותל אם מונח לאורכו אצל הכותל: האי זיו. עליון היכי דמי: אי דלים ביה ארבעה מקום פטור הוא ואפילו כנגד חלונו לא לשחמש. נהי דמקום

פטור הוא ומותר לכתף עליו כדהי"ל

[פז.] מקום שאין בו ארבעה מותר לבני

רֹה״ר ולבני רה״י לכתף עליו מיהו

תשמיש תדיר לא משתרי ביה דלא

חזי לתשמישתא ושכיחי כלים למיפל

לרה"ר ואע"ג דאוקמינן בכלים

הנשברים הני מילי בדאית ביה ד'

דלא שכיחי למיפל כולי האי אבל

למטה משלשה. הגיע ראש הספר לשלשה סמוך לקרקע ארעא

סמיכתא הוא והרי הוא כמונח: אנא הא דאמר רבא. בפ׳ הזורק

אמר ליה שבקת רבגן ועבדת כר"מ הכא דרובא נפלי מחזי כמאן דשדי הוא להדיא לרשות הרבים: חורי חלון הוא. כלומר זוית החלון והרחבתו הוא. ולשון חורי דנקט משום דגבי שבת שייך למימר חורי רשות הרבים כרשות הרבים וכן חורי רה"י כרה"י דמי כגון כותל הסמוכה לרה"ר ויש בה חורין פתוחין לרה"ר למטה מיו"ד הוי רה"ר: בותבר' עומד אדם ברה"י. בבית או על הגג ושוחה ונוטל חפץ ברה"ר כאן ומניחו כאן: ובלבד שלה יוליהנו מהרבע המוסיו. ממקום שהיה מונח בו וחשמועי׳ מתניתין דלא גזרינן שמא יכניסנו אללו: וישמין ברה"ר. דמפיק מרה"י לרה"ר: משנחלש רוקו בפיו. משנתעגל ונאסף ללאת: לא יהלך ארבע אמות עד שירוק. דכיון דלמשדייא קאי משאוי הוא: גבו' מסני ליה רב כו'. גזירה שמא יכניסנו אללו: ועבדם כר"מ. דאיהו הוא דגזר שמא יביא אללו כדלקמן בפירקין [דף קא.] לא יעמוד ברשות היחיד ויפתח ברשות הרבים שיטול מפתח ברשות הרבים ויפתח בו פתח הסמוך לרשות הרבים שמא יכניסף אללו במקום שהוא:

מדסיפא כנגד חלונו לא ישתמש ה"מ למיפרך אפי" בשלמטה הימנו לא ישתמש והא דלא משני ליה דבכלים הנשברים איירי היינו משום דלא מיחוקמא בהכי ע"כ מדלא שרי בשאר הכוחל אלא כנגד חלונו בלבד: תחתון דאית ביה ד'. ק"ק דמעליון שמעינן ליה דשרינן כנגד חלונו

הגהות הגר"א אי דלית בי' ארבעה אפילו כנגד חלונו כו' וומיבות שבנתים מוהפות].

מוסף רש"י תוך שלשה לרבנן צריך הנחה. לרכנן דפליגי עליה דר"ע בזורק מרה"י לרה"י ורה"ר באמצע דלית להו חלוטה כמי שהונחה, לא קינים במוך ג' מודו, אלה מימא במוך ג' מודו, אלה אפילו חוך ג' נמי לריך שינוח, ואם עבר רה"ר בינולה פטור, ונפקא מינה נמי לזורק ד' אמות וכשבא לנוח והגיע לתוך ג' מכר לנוח והגיע לתוך ג' סכל שגגתו עד שלא לח פטור, כדאמרינן במתני (שבת קב.) עד שתהא מחילתו וסופו שגגה, ולא אמרינן עד שלא זוכר הוי ליה מונח (שם ק.) ולא מיחייב עד שתנוח על גבי משהו מקום בתנחו על גבי נושהו נוקום כל שהוא, ולא בעינן מקום ד' הואיל ובחוך ג' הוא, מ"מ הנחה כל דהוא בעינן

.(.9 00)